

ÖSTERGÖTLAND
MÅSTE UPPLEVAS

Nämen hej!

Att du öppnat det här dokumentet innebär att du åtminstone är lite nyfiken på "Östergötland måste upplevas", det nya konceptet som ska skapa en röd tråd i Östergötlands marknadsföring. Vår förhoppning är att du, i takt med din resa genom dokumentet, blir allt mer sugen på att haka på konceptet och kampanjerna.

Inledning

Östergötland alltså – vilket ställe! Här finns allt från avsmakningsmenyer till ö-hopping. Ett potpurri av platser som skapar minnen i hjärnskafferiet att återvända till resten av livet.

Tyvärr vet inte alla om det här. Och det knepiga är att det aldrig går att förmedla med foto och text exakt hur fantastisk en plats är till någon som inte varit där själv. Om du någon gång behövt humma och nicka dig igenom en kompis fotoalbum från "finna-sig-själv-resan" till Goa fattar du vad vi menar.

Därför ser vi ingen annan väg än att försöka vända vårt knepigaste problem till ett unikt angreppssätt: Östergötland måste upplevas.

Kampanjfilm

Finspång byggdes inte på en dag. Och en lyckad marknadsföringskampanj består inte av en enda sak, utan flera olika enheter som jobbar tillsammans. Vissa delar av kampanjen, som våra inledande kampanjfilmer, ska väcka nyfikenhet och plantera ett östgötskt sädeskorn i bakhuvudet på den som ser den. Medan andra uttag bör vara mer konkreta och närmre slutdestinationen.

Låt oss börja med det som sätter störst fokus på att bryta genom bruset och skapa nyfikenhet; kampanjfilmerna. Filmerna tar avstamp i konceptets grundtes – Östergötland kan inte återberättas, det måste upplevas.

Filmerna kommer visas i sociala kanaler och linjär TV.

Kampanjfilm 1: Prinsen

I den här filmen befinner vi oss i en helt vanlig personalmatsal någonstans i Sverige. En man sätter sig vid sin kollega och frågar om han vet någonting om Östergötland. Kollegan har inte så bra koll, men som tur är så råkar han ha ett bra hjälpmedel: en magisk älvprins som han förvarar i en liten glasburk.

Älvprinsen börjar sjunga en lovsång om Östergötland. Allt från Vättern till

nässelbröd besjungs för att övertyga den nyfikna mannen. Tyvärr märker burkägaren att inte ens älvsång är tillräckligt för att beskriva Östergötlands storhet. Han stoppar därför trumpet undan burken igen och säger "det kanske är bättre att du upplever det själv".

Filmen avslutas med att budskapet "Östergötland måste upplevas" visas.

Kampanjfilm 2: Bilresan

En familj kör längs en vacker skogsväg. Barnen sitter uttråkade med sina mobiler i baksätet. Plötsligt ser sonen något underligt – föraren i en mötande bil har ett saligt leende och dessutom ansiktet vridet i en omöjlig vinkel. Medan sonen begrundar vad han sett så passerar de först en cyklist, följt av en kvinna med hund – alla tre med samma konstiga leende och huvudet vridet som att de försökt ta in allt runt dem på samma gång.

Familjen sitter tysta och undrar vad som pågår. Då kör de förbi en skylt med texten "Välkommen till Östergötland". Magisk musik börjar spela, samtidigt som de tittar ut genom fönstren. Hela familjen hamnar som i trans. De kan inte sluta titta leendes i förundran på landskapet de passerar. Deras huvuden vrids då de inte kan släppa det vackra med sina blickar. Filmen slutar med budskapet "Östergötland måste upplevas", samtidigt som familjens huvuden vrids allt längre åt sidorna genom bilrutorna.

Kampanjfilm 3: Upplevelseöverföringen

Vi befinner oss i ett mystiskt laboratorium. Märkliga maskiner blandas med affischer på östgötska resmål. Mitt i rummet sitter en kvinna och man med dioder och kablar fästa på huvudena. En kvinna i labbrock frågar om testpersonerna är redo, varpå först kvinnan på rikssvenska, följt av mannen på östgötska svarar ja.

En annan forskare slår till en spak märkt "Upplevelseöverföring Östergötland" och vi märker att något händer med testpersonerna. De stirrar krampaktigt

framåt, medan vi på en display ser att östgötska upplevelser som saltgurkor, Vadstena och knölsvanar överförs från östgöten till kvinnan bredvid. Kvinnan brister sakta ut i ett saligt leende, medan en ensam lyckotår börjar rinna nedför hennes kind.

Forskarna märker att upplevelseöverföringen har lyckats, och filmen slutar med att de tillsammans med testpersonerna står i en segerkram i mitten av rummet. Samtidigt visas budskapet: "Östergötland måste upplevas".

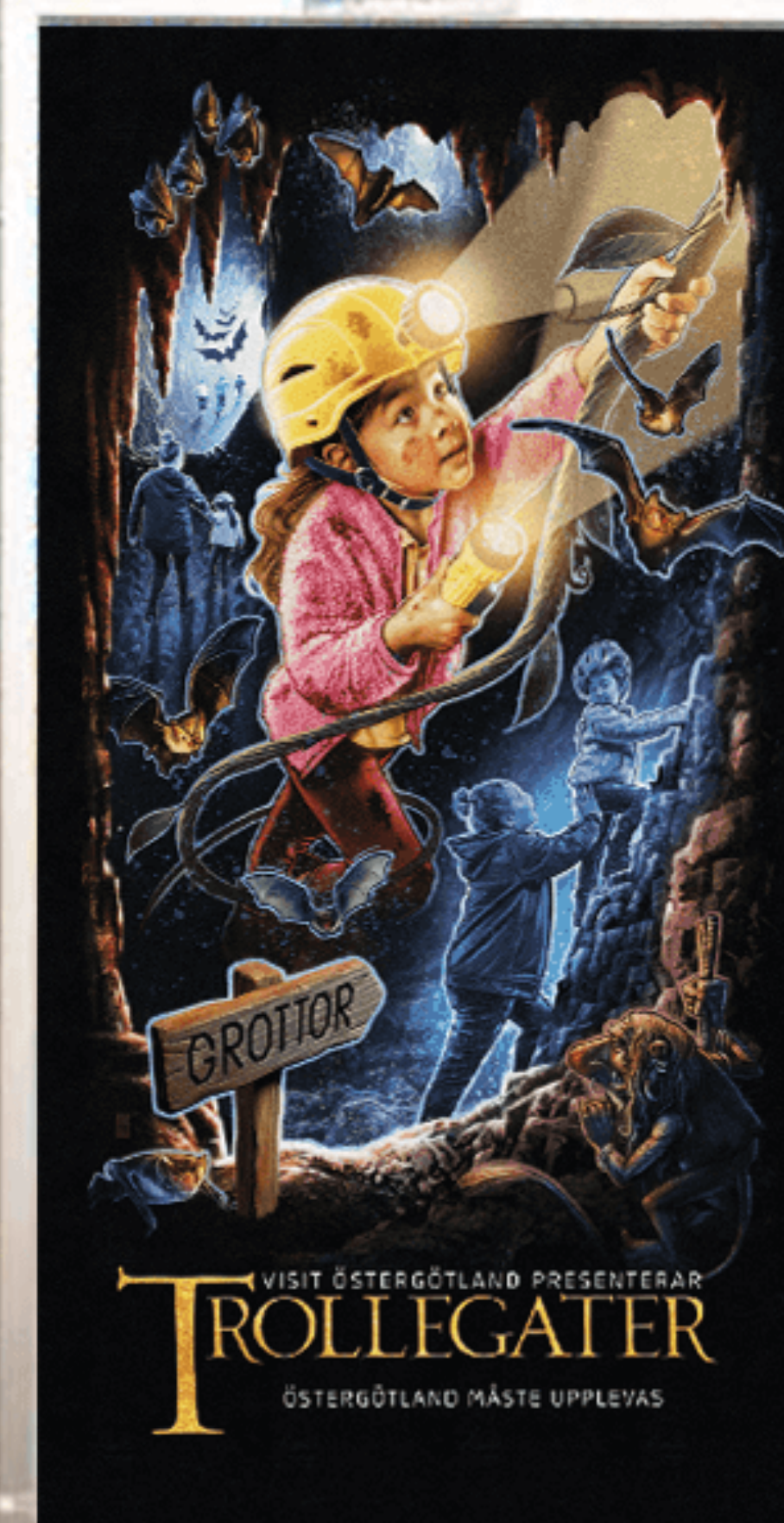
Kampanj: Stillbilder

Men hur gör vi när vi faktiskt vill prata om specifika platser i Östergötland?

Jo, vi utgår från ett resmål och skapar en fiktiv person som "varit där". Med hjälp av illustration och emotionell storytelling kan vi sedan fånga personens enskilda upplevelse av platsen. När vi fokuserar på den personliga upplevelsen, istället för realistisk avbildning, blir vi fria att gå bortom verkligheten och får chansen att göra rättvisa till Östergötlands resmål på ett sätt som står ut från konkurrerande destinationer.

Vi har valt ett manér inspirerat av handmålade filmaffischer för att förstärka den emotionella kopplingen till resmålet och understryka att det handlar om en person – vår huvudrollsinnehavares, upplevelse.

Kampanj: Stillbilder

Till vårens kampanj har vi skapat fyra olika filmaffischer. Varje affisch utgår från en plats i Östergötland som också representerar ett visst tema, till exempel skärgårdsromantik eller barnäventyr. Illustrationerna kommer bland annat att synas på annonstavlor i lokaltrafiken och i sociala medier.

På www.visitostergotland.se har vi skapat resedagböcker från de fyra olika huvudpersonerna, där fler östgötska resmål under varje tema finns med.

Illustration och resedagbok

Tåkern, tema: Naturupplevelser.

De flesta som känner mig vet att mina idoler är piloter och katter. Piloter, för deras synskärpa – och katter för deras tålmodighet. Jag har skaffat en katt, som jag inte kommer något vidare överens med, men det spelar inte så stor roll. Katten får mat och uppehälle av mig och jag får studera dess tålmodighet på nära håll och daglig basis. En win-win-situation utan bonus, helt enkelt.

De flesta som känner mig vet också att jag inte skyr några medel för att få ett kryss i fågelboken. Jag skulle kunna rabbla upp en lång rad tillfällen då jag brutit mot den sociala kutymen, för att rusa iväg och försöka fånga ett rart objekt i min kikare. Jag känner liksom av de kosmiska vibrationer som sätts i svängning då ett ovanligt objekt slagit läger på en viss plats.

Så även denna gång. Igår vaknade jag i gryningen, med ett ryck. Min kropp skälvde och jag kastade mig ur sängen och rev åt mig den färdigpackade ryggsäck som alltid står vid min säng. Varje fiber i min kropp skrek och sjöng att det var dags. Den heliga graalen var på väg mot Tåkern; den svartpannade törnskatan.

Till historien hör att den svartpannade törnskatan är en något problematisk krabat för mig. 2005 siktades den vid Tåkern – av ingen mindre än min nemesis och fågelskådarkonkurrent. Jag hade drabbats av punktering strax invid Motala Motormuseum – och tvingades inse att loppet var förlorat, medan min konkurrent fick njuta ära och berömmelse i kretsarna. Jag har ännu inte repat mig från detta nederlag. Men denna gång skulle rättvisa skipas!

Jag lämnade mitt Närke bakom mig och styrde mot det fagra Östergötland. När jag passerade Motala hytte jag med näven åt mina minnen, i Vadstena tog jag en paus för att få andas lite slottsluft och i Borghamn besökte jag den gamla kyrkogården där en minnessten rests över en hund – och försjönk en stund i kontemplation.

När jag ankom vid Tåkern inledde jag min spaning från de fågeltorn som finns vid naturum. Visst, det är en anläggning för de som kanske inte riktigt är lika hårdnackade skådare som jag själv – men tornen fyller sitt syfte.

Vid Hous besöksområde svepte ett myller av sädgäss iväg för att hitta något närliggande fält att beta på. Vid Svälinge tvingades jag väsa åt en bäver som, medelst sin svans, rubbade vattenytan där ett sångsvanspar gled förbi i sakta mak. Här såg jag även rödbenan, en personlig favorit. Och vid Väversunda fick jag uppleva den magnifika sumphönan, lyssna till kärrensångaren och möta ett hundratal enkelbeckasiner.

Men ingen svartpannad törnskata. Hade min biologiska fågelradar förlett mig? Börjar jag tappa stinget? Eller handlar det helt enkelt om att jag använder den svartpannade lilla illbatteringen som en anledning att komma hit till Tåkern, gång efter gång – och njuta av platsen, snarare än den eventuella prestationen.

Vill jag ens se den rara törnskatan – eller vill jag låta den vara en hägring och dröm, som gör att jag gång på gång behöver besöka Tåkern och uppleva allt annat som platsen erbjuder?

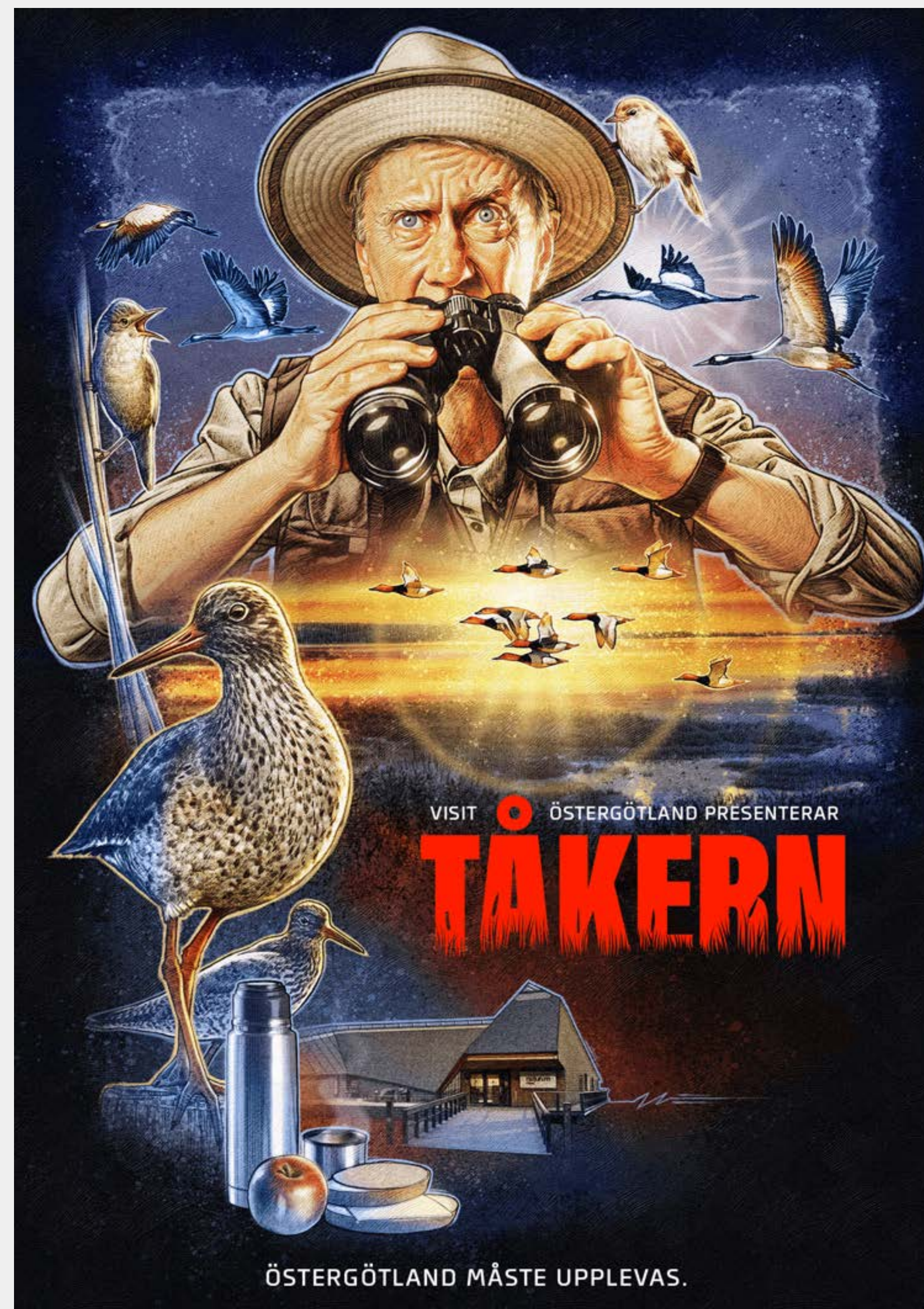

Illustration och resedagbok

Häradsjär, tema: Skärgårdsromantik.

Vi hade egentligen tänkt stanna i Harstena – efter att vi färdats längs Göta kanal och Kinda kanal, kryssat runt i Sankt Annas skärgård och glidit runt i Arkösund. Men vi bestämde oss till sist ändå för att åka längst ut i Gryts skärgård, till Häradsjär.

Vi landstiger, strövar runt och snackar strunt. Vi badar från klipporna och solar på de varma hållarna. Vi drömmer oss bort. "Här skulle man ha ett ställe", säger vi i mun på varandra.

Man kanske kan få flytta in i den gamla lotsutkiken? Visst, tidens tand har knaprat på den – men den är charmig. Ja, rentav vacker. Eller, ännu bättre! Vi bygger vårt eget hus, i symbios med platsen och naturen! Med bara en enkel yxa fäller vi några av träden som vinden har kuvat med knotor och lågvuxenhet som resultat. Sedan bygger vårt drömhushus av dem och stenbumlingar, med våra bara händers kraft!

Vi vet ju i princip hur man gör. Eller i alla fall att det går. När vi besökte Sankt Annas skärgård och Capella Ecumenica fick vi ju veta att Hilding Bielkhammar byggde kyrkan helt för hand, av gråsten som låg och skräpade däromkring.

Så får det bli! Vi börjar om. Med hela livet. Här, på Häradsjär! Hejdååååå, alla vanliga människor! Vi kommer som utbölingar, men sluta som locals. Det blir intet snack om att pendla. Det är inte äkta. Man får väl hitta på något. Stigfinnare? Fågelskådarguide? Det finns ju hur mycket fåglar som helst här. Eller fiskare? Fågel, fisk – eller något mittemellan?

Kanske starta eget? Båttaxientreprenör? Det snackade vi faktiskt redan om när vi var i Söderköping (men tappade tråden när vi började planera en egen re-make av Madicken-filmerna). Köra turister mellan Gryts skärgård och Sankta Annas skärgård, via Göta Kanal!

Alltså, då får man ju gräva en del. Men grundarbetet är ju liksom redan gjort. Vi tar helt enkelt vid där gubbarna och gummorna läner spadarna 1832. Fatta vilken grej! På våra gravstenar kommer det ristas: "Härinunder hwilar de twenne som förband S:ta Annas skärgård och Gryts skärgård med hwarandre, via Götha canal och således skapade wattenwähgen genom Östergötland".

Eller jobba med örter, för på Häradsjär växer det gott om sådana. "Ört on demand"? Det kanske kan vara något? Klart man behöver förbereda sig lite innan. Lära sig köra båt och snickra, till exempel. Och läsa på lite om växter så man inte börjar knapra på första bästa ört. Som jag gjorde.

Man tänker så klart när man vistas i naturen, nära vattnet och på de platser där generation efter generation av människor har såväl slitit som njutit. Det jag skrivit här ovanför är ju liksom bara ett brottstycke av alla idéer jag fått under vår vecka på drift i Östergötland. Det är som att man får direktkontakt med hjärnan i självaste kosmos. Men alltså, det är ju svårt att förklara och beskriva – för den som inte var där.

Illustration och resedagbok

Alvastra klosterruin, tema: kultur och historia.

Jag är en oerhört professionell person. Jag är driven och har mycket goda ledaregenskaper. Jag kan se helhetsbilden och placera individen på rätt plats i den. Eller utanför den, om det krävs. Jag kan både coacha och delegera. Jag är både rolig och ärlig. Jag kan till och med säga att jag brinner för mitt jobb, som får folk att tro på mig när jag säger det.

Men allt det där kommer ändå inte helt naturligt. Jag måste vara på min vakt och framhäva vissa delar av min person, samtidigt som jag undertrycker andra. Framförallt det sistnämnda.

Sådant tänker jag på när jag susar genom landskapet på min Stålhäst. Varje år, samma tid, tar jag – utan att nämna detta med ett ord för någon – tåget till Linköping, där jag har min cykel stående i en gammal bekants garage.

Sedan glider jag genom Östergötland. Eller glider och glider. Jag racear genom landskapet, på ett sätt som får den mest förhårdade vägmarodör att köra åt sidan. Jag brukar försöka timea något lopp på Mantorp Park, mest för att hämta inspiration till den fortsatta färden. Och sedan drar jag vidare, förbi Mjölby där jag kollar in någon loppis. I Ödeshög stannar jag till vid chokladfabriken och köper en rejäl laddning, som jag trycker i mig på plats. Because why not? Jag är så orimligt trött på att kvinnor som äter choklad alltid ska vara milda och ljuva. Herregud, vi snackar ju om ett kraftfullt afrodisiakum här!

Nåväl, vid det här laget anar jag målet för min färd: Alvastra klosterruin. För här kan jag ventilera allt det som jag hållit inom mig. Här bland de överuuxna stenarna som franska munkar och lokala bönder slet, släpade och staplade på varandra kan jag släppa fram det som jag hållit inom mig under hela året.

För jag är född i fel tid, givet min personlighet. Nog för att jag är bra där jag är, både som yrkesperson och medmänniska – så är jag i själva verket ämnad för något annat.

Jag är i själva verket ingen HR Manager på ett medelstort läkemedelsbolag. Jag är en krigare. En hjältinna. En sköldmö. En klostrets väktare, med rustning och svärd. Kanske den Heliga Birgittas liuvakt och förtrogna.

Jag stryker runt murarna och hoppar mellan stenblock – redo för attack. Jag spejar ut över omgivningen, med fullt fokus på annalkande fara. Alltid redo att förgöra fiender med mitt svärd. Jag känner vinden blåsa genom håret, precis på samma sätt som mina anmödrar en gång måste ha gjort – med fötterna stadigt förankrade på samma mark som de en gång stod på.

Och plötsligt kan jag återvända till min professionella tillvaro, med helhetsperspektiv och hela baletten. Lugn och fin, med krigarsjälen i behåll – men återhållen inom mig. Ärligt, talat – jag rekommenderar ALLA att hitta sin inre krigare. Och släppa ut den på grönbete, någon gång varje år. Kanske vid Alvastra? Men obs – inte vecka 32, för då är jag där.

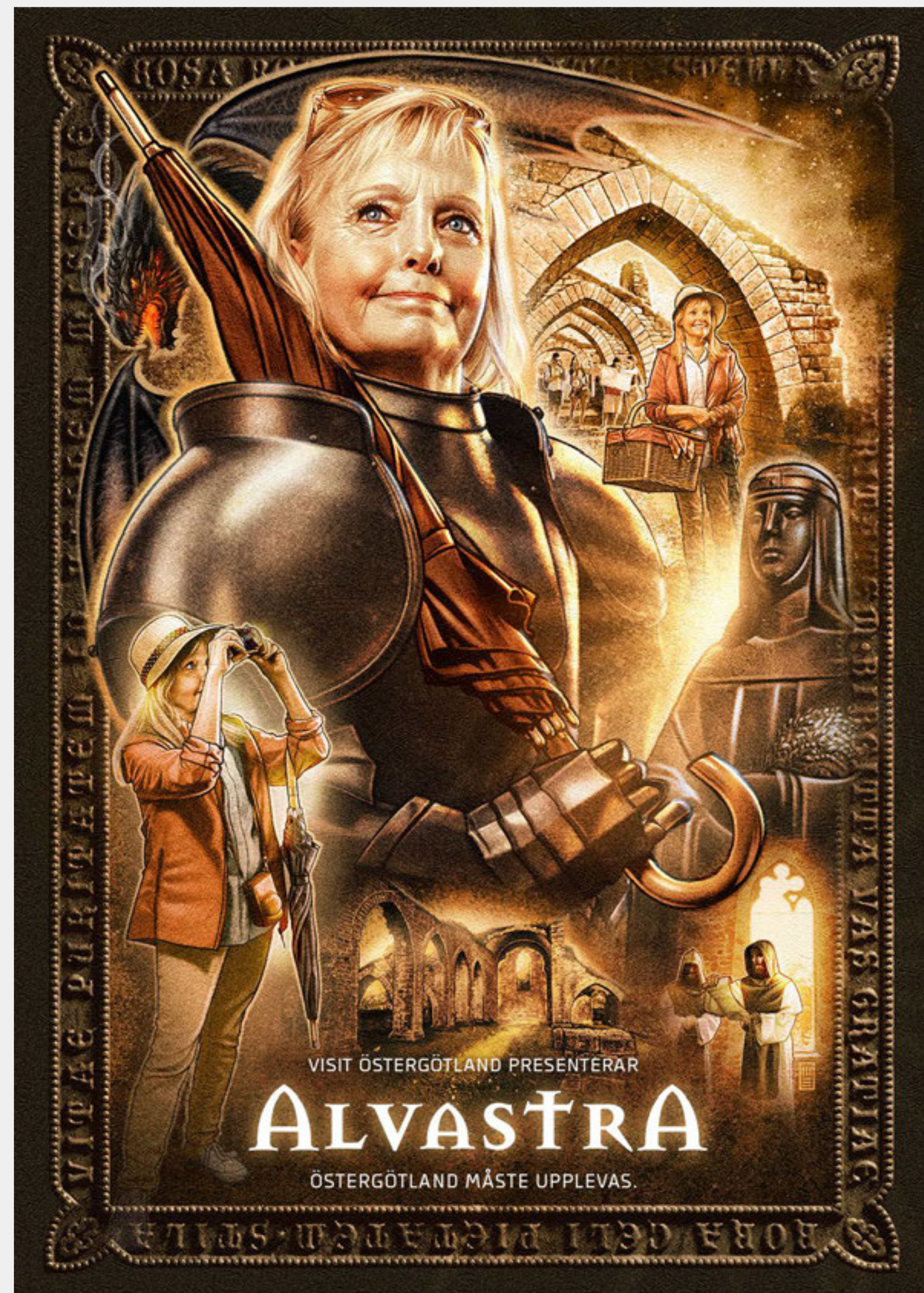

Illustration och resedagbok

Trollegater, tema: Barnäventyr.

Den här veckan har jag och mamma och pappa varit och hälsat på morfar och Catarina i Östergötland. Det ligger jättelångt från där vi bor, men det är väldigt kul ändå. Det är också kul att experimentera med pappas humör. Mamma säger att han är väldigt bra på att ha tålamod, men han blir också lite nipprig när jag frågar om vi är framme snart var tolfte minut – och när jag glömde att pinka när vi tog kisspaus och vi fick vända eftersom jag också glömde min ficklampa där.

Morfar och Catarina bor utanför en stad som heter Linköping, på en bondgård där det inte finns några djur – förutom katten Tröskel som heter så för att han är brun och alltid ligger i vägen där man ska gå.

Vi mötte morfar och Catarina i en del av Linköping som heter Gamla Linköping. Jag vet inte varför den kallas så, men alla husen där är gamla och alla vuxna tycker att de är såååå fina. Sen åkte vi hem till morfar och Catarina och jag fick åka med i Catarinas gamla bil som är från Frankrike. Morfar säger att hon kör som en biltjuv. Det är konstigt, för jag vet att Catarina har betalat bilen med egna pengar.

Sen när vi kom fram till morfar och Catarinas gård sa morfar att alla måste hjälpa till att måla om deras lada. Mamma, Catarina och pappa målade så de blev alldeles röda – medan jag hjälpte morfar att städa. Då gjorde vi så att vi bar ett par lådor fram och tillbaka mellan olika ställen på gården, småpratade lite och åt godis som morfar hade köpt i Gamla Linköping. Och när vi gick förbi de andra stånkade vi massor, så det skulle höras att vi verkligen jobbade hårt.

Nästa dag vaknade vi tidigt för då var det utflykt. Först åkte vi till ett ställe som hette Ekenäs Slott och det var väldigt spännande, för där spökade det. Spöket var tydligen en gammal tant, men jag blev inte rädd. Jag bestämde mig faktiskt för att jag ska bo i ett spökslott när jag blir stor.

Sen åkte vi till något som hette Åtvidaberg, där det fanns en kanon som man kunde skjuta med om solen sken genom ett förstoringsglas. Morfar ville skjuta, men han fick inte – men blev lovad att han kunde få komma tillbaka någon annan dag och göra det. Jag vet inte om jag vill ha en solkanon på mitt spökslott.

Sen kom vi fram till Trollegater – en grotta, som man fick gå in i och leta efter troll! Perfekt, för jag har ju alltid drömt om ett eget troll.

Jag sprang direkt fram till ingången till grottan och ropade "jag tar täten, häng på!". Men de andra var lite avvaktande. Pappa menade att han var alldeles för obekvämt med trånga utrymmen – och mamma menade att någon var tvungen att stanna och vakta bilen. Jag tror egentligen att de sa så bara för att de var rädda för trollden. Morfar och Catarina menade att de var för alldeles för tjocka för att kunna klämma in sig i grottan – och det kunde jag ju faktiskt hålla med om.

Morfar lovade att han skulle möta mig på andra sidan – och så började jag min mödosamma och tappra färd genom berget. Först kom man till en stor grotta – och sen kom det små gångar som man fick krypa i. Det var nog tur att de andra inte hängde med, för här behövde man både vara liten och modig för att ta sig igenom.

Utanför grottan, långt borta, hörde jag morfar ropa att han skulle möta mig på andra sidan – men jag svarade inte, för jag var ju upptagen med att leta troll. Jag tror att jag såg några, men de var lite för små för att de skulle vara värda att fånga.

Just ja! På slutet fick man klättra också – och morfar kämpade, men tappade greppet och ojade sig och ropade "Lämna mig här! Rädda er själva!". Men jag räckte morfar handen och drog honom upp för berget. Han var ganska lätt. Eller det kanske var jag som var stark. Jag vet inte.

Sociala medier

Illustrationerna kommer även användas för annonsering i sociala medier. Här kan vi också skapa viss rörelse i bilderna genom att animera de olika lagren.

Bildtexten berättar att platsen är en av alla fantastiska platser i Östergötland som måste upplevas, och ger också ett smakprov från huvudpersonens resedagbok, som en kan läsa genom att följa länken.

Visit Östergötland · 17 mars

Trollegater är en av alla fantastiska platser i Östergötland som måste upplevas. Läs mer om Mayas underjordiska resa genom trånga grottgångar med små (men ändå farliga) troll som lurar bakom var och varannan vrå.

Östergötland måste upplevas.

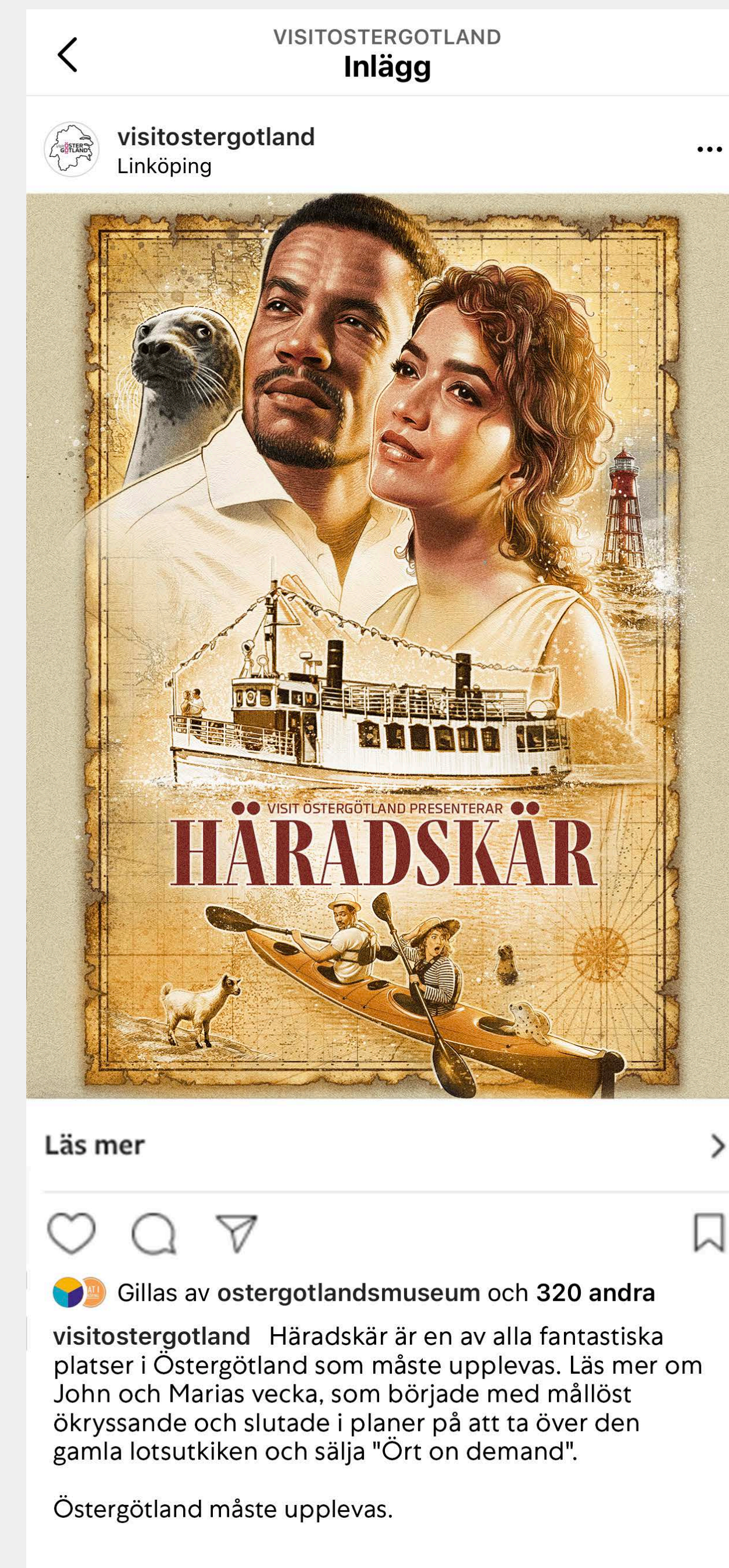

GROTTER

VISIT ÖSTERGÖTLAND PRESENTERAR
TROLLEGATER
ÖSTERGÖTLAND MÅSTE UPPLEVAS.

68 19 kommentarer 26 delningar 26,8 K visningar

Gilla Kommentera Dela

VISITOSTERGÖTLAND
Inlägg

visitostergotland
Linköping

VISIT ÖSTERGÖTLAND PRESENTERAR
HÄRADSKÄR

Läs mer

Gillas av ostergotlandsmuseum och 320 andra

visitostergotland Häradskär är en av alla fantastiska platser i Östergötland som måste upplevas. Läs mer om John och Marias vecka, som började med mållöst ökryssande och slutade i planer på att ta över den gamla lotsutkiken och sälja "Ört on demand".

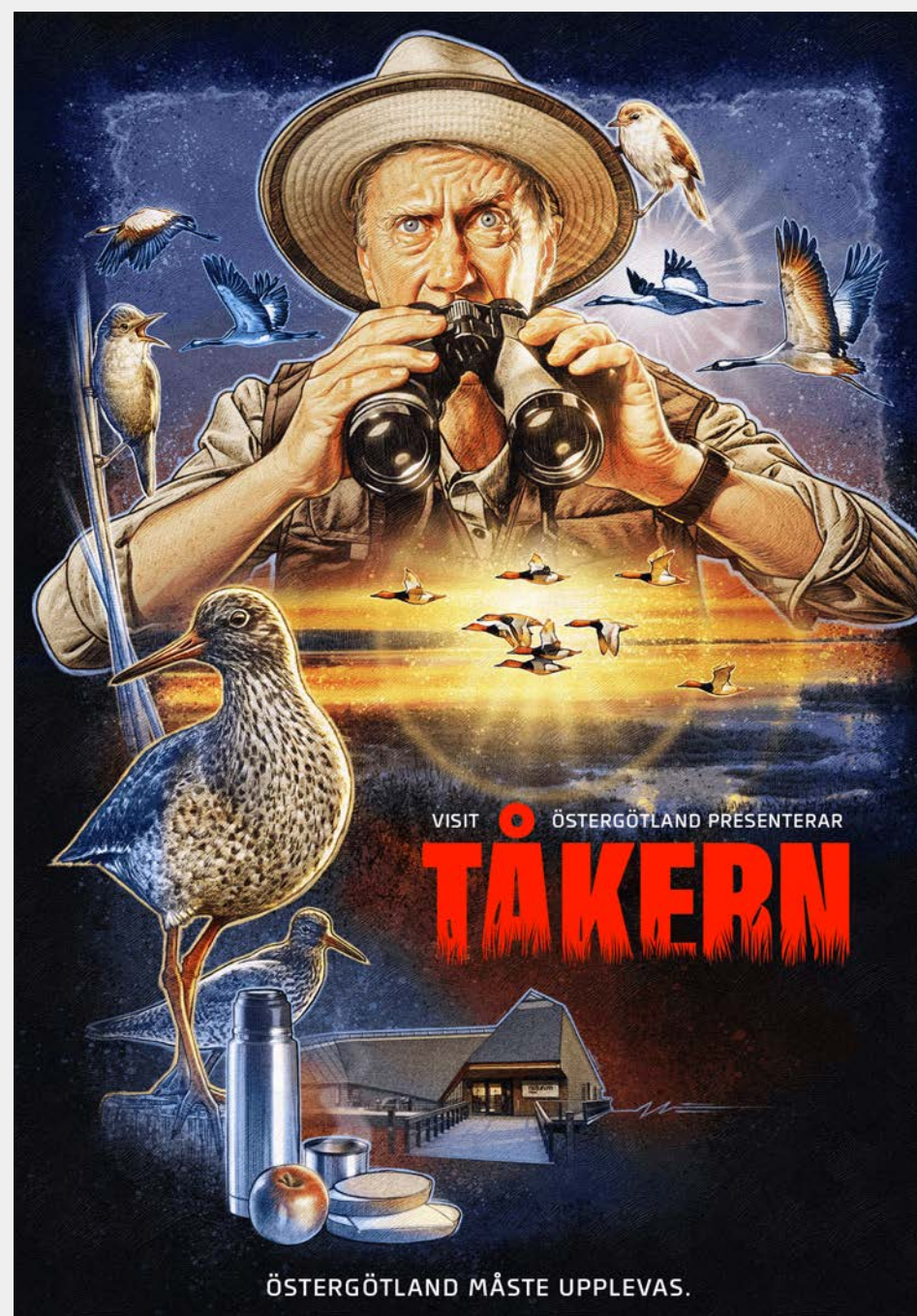
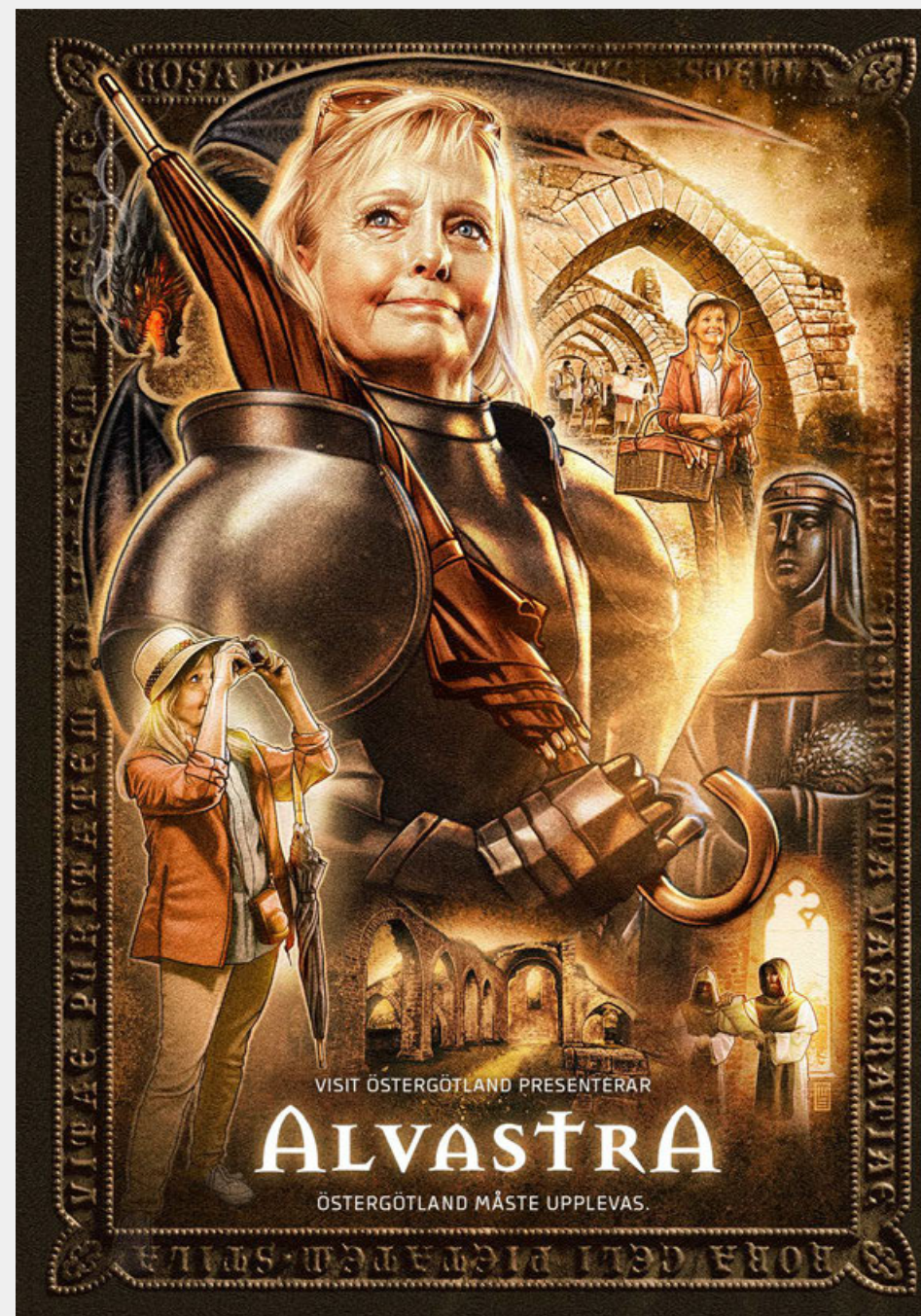
Östergötland måste upplevas.

Delta i kampanjen 1/2

Är du/ni en lokal aktör som vill hoppa på tåget? Kul! Det finns två sätt att göra detta:

A: Ni köper en unik illustration för ert resmål skapad av Mikael Eriksson i samma manér som exemplen här till höger. Filmaffischen kan ni sedan använda i er marknadsföring, och självklart delar vi den i Visit Östergötlands sociala kanaler.

Kontakta Visit Östergötland om ni är intresserade.

Delta i kampanjen 2/2

B: Alla aktörer kan dela den allmänna "Östergötland måste upplevas"-illustrationen. Till denna bild finns en bildtext, som ni gärna får anpassa den fetmarkerade delen för att framhäva just ert resmål:

*Östergötland vimlar av upplevelser att spara i hjärnskafferiet och återvända till resten av livet. Från avsmakningsmeny till ö-hoppning **via vulkanglass på Smultronstället.***

Hoppas vi ses snart!

Info

Uppdaterad information om kampanjen finns på
www.visitostergotland.se/for-branschen

